

HARRY (HENRY) 'BRUSHER' MILLS. DE SLANGENVANGER VAN NEW FOREST

HARRY (HENRY) 'BRUSHER' MILLS. THE SNAKE-CATCHER OF NEW FOREST

Ron Bronckers

In 2006 begon ik met het verzamelen van prentbriefkaarten over de jacht op slangen in Europa. Ik stuitte per toeval op dit onderwerp en mijn nieuwsgierigheid werd gewekt. Er blijkt met name in Frankrijk een verrijkende historie te bestaan omtrent dit fenomeen. In Engeland daarentegen, is maar één kleurrijke persoonlijkheid bekend die ik hieronder aan u wil voorstellen. De prentbriefkaarten en verzamelde gegevens schetsen een beeld van een stukje vervlogen cultuurhistorie. Gelukkig mag er vandaag de dag niet meer gejaagd worden op slangen.

Harry Mills werd geboren op 19 maart 1840 in Emery Down, nabij Lyndhurst (Hampshire) in het zuiden van Engeland. Zijn geboortenaam was Henry, maar onder die naam is hij niet bekend geworden. Men gaf blijkbaar de voorkeur aan Harry of aan zijn bijnaam 'Brusher' Mills. Van zijn jeugd en jaren als jongvolwassene is niet veel bekend. In 1884 vestigde hij zich in de bossen bij Brockenhurst en nam als heremiet zijn intrek in een niet meer in gebruik zijnde kolenbrandershut. De hut was gemaakt van boomtakken en bedekt met plaggen (zie afbeelding 1). Het interieur van zijn hut was sober en zijn

Ron Bronckers

In 2006, I started collecting picture postcards about the snake hunting in Europe. Accidentally, I stumbled upon this subject and it caught my attention. It appears that especially in France, there is a rich history of this phenomenon. In contrast, in England there is only one colourful personality known, that I would like to introduce to you below. The picture postcards and collected data give an outline of a piece of cultural history long gone. Luckily, these days, snakes are no longer allowed to be hunted.

Harry Mills was born on March 19, 1840, in Emery Down near Lyndhurst (Hampshire) in the south of England. His birth name was Henry, but that is not the name under which he became famous. People apparently preferred the name Harry or his nickname 'Brusher' Mills. There isn't much known from his youth and young adulthood. In 1884 he established himself in the woods at Bronckenhurst and took residence as a hermit in an abandoned coal-burner's hut. The hut was made of tree branches and covered with sods (see figure 1). The interior of his hut was sober and his bed was made of dried ferns. Some objects that were found were a chair, an old tobacco tin

bed was gemaakt van gedroogde varens. Enkele voorwerpen die men aantrof waren een stoel, een oud tabaksblik om boven het vuur te hangen, een koektrommel met daarin brandhout en een zelfgemaakte lepel die aan het uiteinde gebogen was om hem op te kunnen hangen. Als mensen vroegen waarom hij op deze wijze leefde, luidde zijn antwoord altijd hetzelfde: *I was born a gardener*. Men veronderstelde dat hij aan astma leed en het daarom prefereerde om in de open lucht te leven.

Om in zijn behoeften te voorzien, ving hij slangen en dat maakte deze zonderlinge verschijning tot een legende. De meeste slangen waren bestemd voor dierentuinen, ondermeer die van London en Edinburgh.

to hang above the fireplace, a biscuit tin in which firewood was kept, and a selfmade spoon bent at the end to be able to hang it. If people asked him why he lived this way, his answer was always the same: *I was born a gardener*. People assumed he suffered from asthma and preferred to live in the open air for that reason.

To fulfil his needs, he caught snakes and that made this peculiar figure a legend. Most snakes were designated for zoos, amongst others those of London and Edinburgh. They mostly served as food for large exotic snakes such as the King cobra (*Ophiophagus hannah*) or birds of prey such as the Secretary bird (*Sagittarius serpentarius*). Sometimes he cooked the snakes to

1. Brusher Mills poserend voor zijn hut (coll. R.J.C. Bronckers)
1. Brusher Mills posing in front of his hut (coll. R.J.C. Bronckers)

2. Brusher Mills met enkele gevangen slangen (coll. R.J.C. Bronckers)
2. Brusher Mills with some snakes caught (coll. R.J.C. Bronckers)

Ze dienden meestal als voer voor grote exotische slangen, zoals de koningscobra (*Ophiophagus hannah*) of roofvogels, zoals de secretarisvogel (*Sagittarius serpentarius*). Soms kookte hij de slangen om hun skeletten te verkopen aan nieuwsgierige toeristen. Verder sneed of knipte hij slangen open, schraapte het vet eruit, en smolt dit om er een smeersel van te maken dat hij in flesjes verkocht als een geneesmiddel tegen kneuzingen, verstuikingen en zelfs adderbeten. Als remedie tegen reuma bakte hij adders en het geklaarde braadvet diende men dan op de aangetaste delen van het lichaam te smeren. Ook verdiende hij een beetje geld met het 'redden' van bezoekers die plotseling omringd werden door slangen. Of de bezoekers hem betaalden voor hun redding of voor het vermaak, blijft nog maar de vraag.

sell their skeletons to curious tourists. Furthermore he cut snakes open, scraped out the fat and melted this to make an ointment of it, which he sold in bottles as a cure for bruises, sprains and even adder bites. As a remedy against rheumatism he baked adders, and the cleared dripping was supposed to be rubbed onto the affected parts of the body. He also made a little bit of money with 'saving' visitors that were suddenly surrounded by snakes. Whether the visitors paid him for their rescue or for the entertainment remains a question.

During his trips, Harry took with him a varying collection of goods and possessions. He was often shrouded in an old, stiff, watertight coat. He also provided himself with leg warmers and always wore a hat (see fig-

Harry nam tijdens zijn zoektochten een uiteenlopende collectie goederen en bezittingen met zich mee. Vaak ging hij gehuld in een oude, stijve, waterbestendige jas. Ook voorzag hij zich van beenkappen en droeg altijd een hoed (zie afbeelding 2). In een blik met geperforeerde bovenkant bewaarde hij de adders. Verder hing er over elke schouder een zak, één voor de slangen en de ander gevuld met van alles en nog wat. Deze zak bevatte ondermeer scharen, een mes, stukjes touw en andere vreemde dingen waarvan alleen hij het gebruik kende. In één van zijn knoopsgaten droeg hij een afgeplatte schaar waarmee hij de adders veilig kon vastpakken. Een ander onmisbaar instrument was zijn gevorkte stok die hij zijn *staff of office* noemde; deze diende als wandelstok en om slangen mee te vangen. Zijn leefwijze en vele zoektochten gaven hem de kans om zijn prooien goed te bestuderen. Dit was niet alleen handig, maar leverde ook enkele wetenswaardigheden op. Zo observeerde hij ondermeer hoe adervrouwjtjes hun jongen inslikten wanneer er gevaar dreigde. Vervolgens kwamen de jongen ook weer één voor één tevoorschijn wanneer het gevaar geweken was. Zijn theorie was, dat de adders kleine zakjes van binnen hadden waarvan elk een jonge adder kon herbergen. Sceptici zou hij van zijn gelijk overtuigen door in juli en augustus met hen te gaan kijken, want zelf had hij al honderden adders dit zien doen (De Crespigny & Hutchinson, 1903).

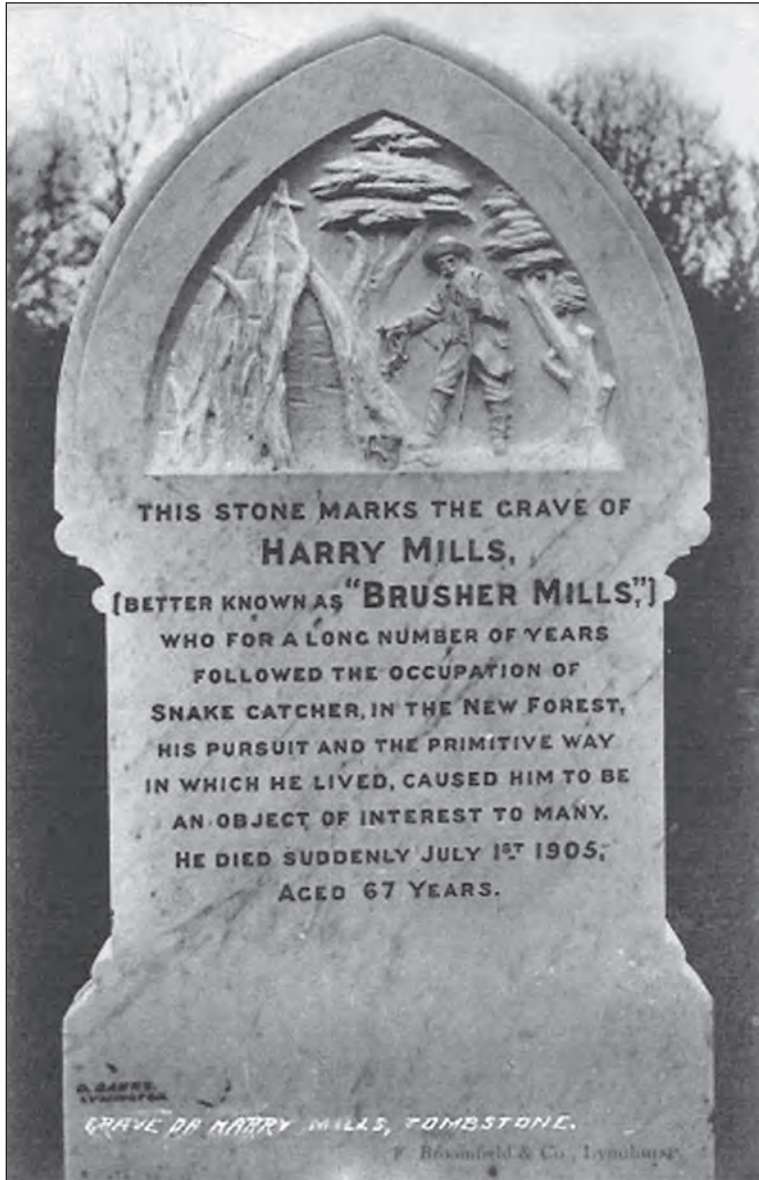
Het totale aantal door Harry gevangen slangen tijdens zijn leven is moeilijk te schatten. In een artikel van Delves Broughton (1899) krijgen we enkele aantallen gepresenteerd over een periode van achttien jaar. Hij ving 29023 grasslangen, 3834 adders en 198 kleinere en zeldzamere soorten die hij *le-*

ure 2). He kept the adders in a can with perforated top. Besides, a bag hung over each shoulder, one for the snakes and the other filled with all sorts of things. This bag contained, amongst others: scissors, a knife, pieces of rope and other peculiar things of which only he knew how to use them. In one of his buttonholes he wore flattened scissors with which he could safely handle the adders. Another indispensable instrument was his forked stick that he called his *staff of office*; it served both as a walking stick and to be able to catch snakes.

His way of life and many quests gave him the opportunity to study his prey well. This was not only practical, but also resulted in a few pieces of information. Amongst other things, he observed how female adders swallowed their young when danger threatened. Subsequently the young reappeared one by one when the threat had disappeared. His theory was that the adders had small pockets within the mother's body, of which every one could hold one adder. Sceptics he would convince by going in the field out with them in July and August to observe this in the field, because he had seen hundreds of adders do this (De Crespigny & Hutchinson, 1903).

The total number of snakes caught by Harry during his life is difficult to tell. In an article of Delves Broughton (1899) we are presented with some figures over a period of 18 years. He caught 29023 Grass snakes, 3834 Adders and 198 smaller and more rare species that he called *livers* (a local name of which the meaning is not known.).

The forest people loved Harry, because he saved them from the snakes on their parcel. He was also famous because of his

3. De grafsteen van Brusher Mills (coll. R.J.C. Bronckers)
3. The tombstone of Brusher Mills (coll. R.J.C. Bronckers)

vers (een plaatselijke benaming waarvan de betekenis niet bekend is) noemde.

Het bosvolk hield van Harry, omdat hij hen verlost van de slangen op hun perceel. Hij was ook beroemd vanwege zijn 'genezing' van zieke dieren. De in New Forest eveneens aanwezige zigeuners hadden dezelfde vaardigheden, maar zij waren berucht vanwege hun stelen en derhalve niet welkom. Ze noemden hem *Saprengo* wat 'slangenvanger' betekent.

De zigeuner kinderen plaagden hem vaak en hij had zo zijn eigen manier om hier een einde aan te maken. Wanneer men hem lastig viel, haalde hij één van de slangen uit zijn zak en wierp deze naar zijn plaaggeesten om ze te verdrijven.

Harry had een hazenlip en als hij sprak hadden de mensen moeite om te begrijpen wat hij zei en men beweerde dat dit een vloek was opgelegd door de slangen. Voor dag en dauw was hij meestal op pad en liep hij vele mijlen om zijn slangen te zoeken en wandelstokken te snijden, die hij verkocht op lokale markten. Hij verdwaalde nooit en wist zelfs wanneer het al donker was altijd de weg naar zijn hut te vinden. Deze gebruikte hij 's nachts om te slapen en overdag om af en toe bezoekers uit te nodigen om thee te drinken. Als de visite geluk had, toverde hij ook een fles whisky tevoorschijn en zei dan: *what the doctor had ordered*.

Volgens de oude boslieden werd Harry nooit gebeten. Maar het zou ook zo kunnen zijn dat hij zó vaak gebeten was, dat hij immuun was geworden; of dat dit kwam door de overvloedige hoeveelheid rum die hij dronk in de pub *Railway Inn*. Harry was een vaste klant in de *Railway Inn* en een populaire

'healing' of ill animals. The gypsies that were present in New Forest as well, had the same skills, but they were notorious for their theft and therefore not welcome. They called him *Saprengo* which means 'snake catcher'. The gypsy children often teased him and he had his own way to end this. When they annoyed him, he took one of the snakes out of his bag and threw it to his tormenters to drive them away.

Harry had a harelip and when he spoke, people had difficulties to understand what he said. People said that this was a curse imposed upon him by the snakes. He was usually off at the crack of dawn and walked many miles to search for his snakes and to cut walking sticks, which he sold on local markets. He was never lost and even when it was already dark, he always knew how to find the way to his hut. At night, he used his hut to sleep and during daytime to invite visitors for a cup of tea every once in a while. If his visitors were lucky, he conjured up a bottle of whisky and said: *What the doctor had ordered*.

According to the old forest people, Harry was never bitten. But it could also be that he was bitten so many times that he got immune to the venom, or maybe this was because of the copious amounts of rum he drank in the pub '*Railway Inn*'. Harry was a regular customer at the *Railway Inn*, and a popular anecdote tells he once emptied a bag of snakes on the floor to force his way through to the bar. It was also the place where the dead body of Harry, who died of a heart condition, was found in an outbuilding on 1 July 1905. The *Railway Inn* still exists, but is now called the *Snake-catcher*. The man died at 65 years of age (his marble tombstone reads 67) and lies

anekdote vertelt, dat hij eens een zak met slangen over de vloer leeggooidde om zich een weg naar de bar te banen. Het was ook hier dat men op 1 juli 1905 in een bijgebouw het dode lichaam van Harry vond, die aan een hartkwaal gestorven was. De *Railway Inn* bestaat nog steeds, maar heet tegenwoordig de *Snakecatcher*. Hij werd 65 jaar (er staat 67 op zijn marmeren grafsteen?) en ligt begraven op het oude kerkhof van St.-Nicholas in Brockenhurst (zie afbeelding 3). De taak van slangenvanger werd overgedragen aan zijn vriend George Wateridge, die de zak en stok van hem zou erven.

Hoe Harry precies aan zijn bijnaam 'Brusher' kwam, blijft een mysterie. Er bestaan verscheidene verklaringen voor zoals de volgende:

1. hij veegde het terrein bij de wickets (pitch) van de lokale cricketvelden, met name Balmerlawn en Swan Green;
2. gedurende strenge winters veegde hij de bladeren van het ijs op het meer van Foxlease Park ten behoeve van de schaatsers;
3. hij veegde in het bos de varens opzij om de slangen te vinden.

Zelf beweerde hij vanaf zijn vierde jaar al zo genoemd te worden en scheen zich daar verder ook niet om te bekommeren. Het belangrijkste was, dat hij zijn eten kreeg en niet hoe men hem wilde noemen.

buried at the old churchyard of St. Nicholas in Brockenhurst (see figure 3). The task of snakecatcher was passed on to his friend George Wateridge, who would inherit his bag and stick.

How Harry got his nickname 'Brusher', remains a mystery. There are different explanations, such as the following:

1. He brushed the terrain at the wickets (pitch) of the local cricket fields, especially at Balmerlawn and Swan Green.
2. During harsh winters he brushed the leaves off the ice on the lake of Foxlease Park, for the benefit of the skaters.
3. He brushed away the ferns in the forest to find snakes.

The man himself claimed to have been called this way since he was four years old and didn't seem to care about the subject. The most important thing was that he got his food and not how people liked to call him.

Translated from Dutch by Richard de Jong.

Literature

De Crespigny, R.C. en Hutchinson, H., 1903. The New Forest. Its traditions, inhabitants and customs.

Delves Broughton, 1899. "Brusher" Mills, the Snake-Catcher. The World Wide Magazine vol. 4: 149-154.

URL's

http://www.southernlife.org.uk/brusher_mills.htm

<http://www.bbc.co.uk/southampton/features/newforest/brusher.shtml>

<http://www.fabulousarticles.com/travel-accommodation/article6751.htm>

Translation from the Dutch: Richard de Jong